

מתנת חלב

לע"נ הגה"ק ר' יקותיאל יהודה
בן ר' צבי הברשטאם זיע"א
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 309 פרשת חקת תשע"ח

זבחים ע-עו

ואכל לא תאכלוהו מי שחלבה אסור ובשרה מותר להוציא
חיה שחלבה ובשרה מותר, רב יעקב בר אבא הקשה לרבא
שא"כ רק נבלת בהמה טמאה ונבלת טמאה לא
תטמא, אמר רבא כמה זקנים שכמוך טועים ובסיפא ממעטים
נבלת עוף טמא שלא תטמא בבית הבליעה כנבלת עוף טהור.
ר' יוחנן אומר שר"מ טיהר מליקת טריפה רק בתמימים ולא
בבעלי מומים ור"א סובר שר"מ טיהר גם בבעלי מומים וכן
אמר רב ביבי בשם ר"א שר"מ טיהר בבעלי מומים ואף
באווזים ותרנגולים, ור' ירמיה הסתפק מה הוא יסבור בערף
עז האם רק באוזים ותרנגולים הוא יטהר כי הם מין עופות
ואף שעריפה מכשירה בעגלה ערופה אך עז היא לא מין של
עגלה או שהיא מין בהמה כעגלה, וכשאמר רב דימי שמועה
זו הקשה לו אביי לדברייך עגלה ערופה טהורה אמר לו שכן
ואצל ר' ינאי למדו את זה ממה שכתוב בה כפרה כקדשים,
ורב נתן אביו של רב הונא בר נתן הקשה שלמדו מהפסוק
ואכל לא תאכלוהו שהיינו אומרים שרק חלב שאסור
באכילה ומותר בהנאה ולא נלמד משם חלב של שור הנסקל
ועגלה ערופה שאסור גם בהנאה ולכן לומדים מכל חלב,
ואם נאמר שעגלה ערופה טהורה איך יתכן שהיא טהורה
וחלבה טמא, ויש לומר שאכן כשערפוח אינה מטמאה וצריך
לרבות חלבה כששחטוה אחר שנאסרה מחיים, אך קשה
שנאמר שהשחיטה תועיל לטהרה מידי נבילה, ויש לומר
שהפסוק בא לטמא חלבה כשהיא מתה ומחיים היא נאסרה,
כמו שאמר ר' ינאי ששמע גבול באיסור עגלה ערופה והוא
שכח וחבריו סברו לומר מדעתם שהירידה שלה לנחל איתן
אוסרתה.

פרק כל הזבחים

משנה כל הזבחים שהתערבו בחטאות מתות או בשור הנסקל
אפילו באחד מריבוא כולם ימותו, אך אם התערבו בשור
שעברו בו עבירה,

דף עא כגון שהמית אדם על פי עד אחד או על פי הבעלים או
רובע ונרבע או מוקצה או נעבד אתנן זונה מחיר כלב, **עמוד**
ב וכלאיים או שהתערב הזבח בטריפה ויוצא דופן, ירעו עד
שיהיה בהם מום וימכרו ויביא בדמי היפה שבהם ממין הזבח
שהיה צריך להביא, אם התערבו בחולין תמימים ימכרו
החולין לצורך אותו מין זבח, אם התערב קדשים בקדשים
אם זה מין במינו כל אחד יקרב לשם מי שהוא ואם זה היה
מין באינו מינו ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויביא בדמי היפה
שבהם ממין זה ובדמי היפה שבהם ממין זה, ואת המותר
יוסיף מביתו, אם התערבו בבכור ומעשר ירעו עד שיסתאבו
ויאכלו בבכור ומעשר כל הקרבנות יכולים להתערב זה בזה
מלבד חטאת ואשם שהם ניכרים. **גמרא** יש להקשות בלשון
המשנה אפילו באחד מריבוא הרי פשוט שאם התערובת
היתה פחות מכך שימותו, ויש לבאר שכוונת המשנה שכל

דף ע יש להקשות שנוכל ללמוד מהפסוק וחלב נבילה שרק
מי שאיסורו משום בל תאכל נבילה להוציא חלב של טמאה
שאיסורה משום טמא ואין בה איסור חלב, ויש לומר
שמטריפה לומדים לרבות חיה שלא נאמר שרק מי שחלבה
אסור ובשרה מותר להוציא חיה שחלבה ובשרה מותר ואין
טמאה בחלב שלה כשמתה, אך קשה שכמו שבטמאה אין
חלבה חלוק מבשרה כך בחיה אין חלבה חלוק מבשרה, ועוד
קשה שמשמע בפסוק ואכל לא תאכלוהו שחלב חיה נבילה
לא יצא מכלל טמאה, ומבאר אביי שהפסוק טריפה הולך
לגופו שלא נאמר שכמו שטמאה אסורה מחיים וגם טריפה
אסורה מחיים וכמו שחלב טמאה טמא כך חלב טריפה טמא,
אך קשה שגם את הפסוק טריפה צריך שלא נאמר שכמו
שעוף טמא אסור באכילה וטריפה אסור באכילה כמו שעוף
טמא לא מטמא כך טריפה לא תטמא, ועוד קשה שאין
ללמוד טריפה מטמאה שהרי לטמאה לא היה שעת הכושר
ולטריפה היה שעת הכושר, ואין להוכיח מטריפה שנולדה
כך שהרי במינה היה שעת הכושר בטריפות אחרות, ורבא
מבאר שהתורה אומרת שאיסור נבילה חל על איסור חלב וכן
איסור טריפה חל על איסור חלב, וצריך לכתוב בשניהם שאם
היה כתוב רק בנבילה היינו אומרים שרק נבילה שיש בה
טמאה זה חל על חלב אך טריפה שאין בה טמאה לא תחול
על חלב, ואם התורה היתה כותבת בטריפה היינו אומרים
שרק טריפה נאסרה מחיים אך נבילה שלא נאסרה מחיים לא
תחול על חלב.

ר"מ למד מטריפה למעט שחיטה שהיא לפנים ור' יהודה
סובר שכתוב עוד טריפה, ור"מ סבר שמאחד לומדים
שחיטה שהיא לפנים ומאחד ממעטים עוף טמא, ור' יהודה
למד את זה מנבילה, ור"מ סבר שמנבילה לומדים שיעור
אכילה בכזית ולא לומדים מהפסוק הראשון שהתורה
הוציאה בלשון אכילה שמאחד לומדים שיעור כזית ומאחד
לומדים צירוף של כזית בכדי אכילת פרס, שלא נאמר שכיון
שזה חידוש ויטמא גם יותר מכדי אכילת פרס, קמ"ל
שמטמא רק בכדי אכילת פרס.

שנו בברייתא שהפסוק וחלב נבילה וחלב טריפה מדבר
בחלב טהורה, ואין לומר שמדובר בחלב טמא שאם טיהרו
מכלל שחיטה וטיהרו מכלל חלב וכמו שכשטיהרו בשחיטה
מדובר בטהורה כך כשטיהרו מכלל חלב מדובר בטהורה
ולא בטמאה, ומצד שני ניתן ללמוד שטיהרו מכלל נבילה
וטיהרו מכלל חלב כמו שטיהרו מכלל נבילה מדובר בטמאה
כך כשטיהרו מכלל חלב בטמאה ולא בטהורה, **עמוד ב** וא"כ
אין ללמוד מהדין שבדרך אחת מדובר בטהורה ובדרך אחרת
מדובר בטמאה, ויש לומר שלומדים מטריפה דהיינו מי שיש
במינה טריפה, אך א"כ נמעט רק טמאה שאין במינה טריפה
ולא נמעט חיה שיש במינה טריפה אלא לומדים מהפסוק

הזבחים שהתערבו בהם חטאות המתות או שור הנסקל אפילו אחד מריבוא שהיה אחד של איסור והרוב של היתר בכל זאת ימותו, ויש להקשות הרי כבר שנינו בתמורה שכל האסורים למזבח אסורים בכל שהן הרובע והנרבע, ורב אשי מבאר שאם מהמשנה שם היינו אומרים שרק לגבוה נאסרו ולא להדיוט ואם היה כתוב רק כאן היינו אומרים שרק חטאות מתות ושור הנסקל שהם איסורי הנאה אך רובע ונרבע לא קמ"ל שגם הם אסורים בתערובת, אך קשה שמשנתנו שונה בהמשך שהתערבו בפסולי הקרבה שאינם איסור הנאה ויש לומר שאצלינו לא כתוב כל שהן, ואין לומר שנכתוב רק שם שהמשנה אצלינו שונה את תקנתם שירעו עד שיסתאבו, אך קשה שגם לגבי הדיוט שנינו כבר במסכת ע"ז אלו אסורים ואסורים בכל שהן יין נסך וע"ז,

דף עב ויש לומר שצריך לשנות גם כאן שאם היינו שונים רק בע"ז היינו אומרים שרק להדיוט נאסור אך לגבוה לא נפסיד את כולם, ואם היינו שונים כאן היינו אומרים שרק בקדשים נאסרה התערובת שהיא מאוסה לגבוה אבל לגבי חולין שאינו מאוס א"כ נאמר שהאיסור הנאה יתבטל ברוב, קמ"ל שאינו מתבטל.

יש להקשות מדוע האיסור לא בטל ברוב, ואין לומר שזה לא בטל שדבר חשוב לא מתבטל שזה רק למ"ד שכל דבר שמקפידים במנינו לא בטל א"כ החשיבות של הדבר הא הסיבה שאינו בטל, אך למ"ד שכל דבר שדרכו ומיוחד למנין אינו בטל קשה שבהמות זה לא דבר שמיוחד למנין, ששנינו שמי שהיו לו חבילות של תלתן של כלאי הכרם **עמוד ב** ידלקו ואם התערבו באחרים לר"מ כולם ידלקו ולחכמים יתבטלו באחד ממאתיים, שר"מ סובר שכל דבר שדרכו להמנות אסור בתערובתו, ולחכמים נאסרו רק ששה דברים ולר"ע שבעה: אגוזי פרך, רימוני באדן, חביות סתומות, קלח של תרד, וקלח של כרוב, ודלעת יוונית, ור"ע מוסיף גם ככרות של בעה"ב שהם חשובות ואינן בטילות, מה שראוי לערלה ערלה מה שראוי לאיסור ערלה ערלה ומה שראוי לאיסור כלאיים לכלאיים, ושנינו על כך שר' יוחנן סובר שחכמים מנו במשנה מה שדרכו להמנות, ור"ל סובר ששנו כל שדרכו להמנות ולר"ל מוכן שבהמות אינם בטילות כי מקפידים למנותם אך לר' יוחנן בהמות יתבטלו כי אינם מיוחדות למנין, ורב פפא מבאר שמשנתנו סוברת כמו התנא של ליטרא קציעות,

דף עג שכל דבר שיש בו מנין אפילו באיסור דרבנן אינו בטל וכל שכן באיסור דאורייתא, ששנינו שאם דרס ליטרא קציעות של תרומה על פי עיגול ואינו יודע איזה עיגול, או שדרס על פי חבית ואינו יודע איזה חבית או על פי כוורת ואינו יודע איזו כוורת, ר"מ אומר שדעת ר"א היא שהעליונות נחשבות כפרודות והחלק התחתון מצטרף לבטל, ור' יהושע סובר שצריך מאה פיות של עיגול או חבית או כוורת לבטל את האיסור, ואם לא, כל פיות הכלים אסורות ושולי הכלים מותרות, ור' יהודה סובר שלר"א אם יש מאה פיות מותר ואם לא הפיות אסורים ומה שבשוליים מותר, ולר' יהושע גם אם יש ג' מאות פיות האיסור לא

מתבטל שדבר שבמנין לא בטל, ואם דרס בעיגול ואינו יודע היכן בצפון או בדרום לכו"ע זה בטל, ורב אשי אומר שמשנתנו היא גם לדעת רבנן ובעלי חיים הם חשובים ואינם בטלים.

יש להקשות שנמשוך ונקריב אחד מהתערובות ונאמר שכל מה שפרש הוא מהרוב והוא כשר, ויש לדחות שאי אפשר למשוך שהרי הוא קבוע **עמוד ב** וכל מה שהוא קבוע זה כמחצה על מחצה, אך הקושיא היא שנכבש אותם שיזווזו ואז זה כבר לא קבוע ואז נאמר שמה שפרש הוא מהרוב, ורבא מבאר שגזרו שמא יבואו עשרה כהנים ויקריבו בבת אחת את דם השחוטים או את אימוריהם וודאי שאחד מהם אסור, ותלמיד אחד הקשה לרבא א"כ נאסור בכל מקרה גם בפרש כשהדם במגיס שהשחוטים יצטרפו להיות רוב ויאסרו, ויש לומר שחששו שיבואו עשרה כהנים ויקחו יחד מהתערובות והאיסור נמצא ברוב, אך יש לדחות שאין לחשוש שיצמצמו יחד ממש, אלא מבאר רבא שגם כשכבשו ועירבו יש לאסור גזירה משום לא כבשו שיקח מהקבוע.

רבא אומר שכשרבנן אמרו שלא יקריבו אם הקריב אינו מרצה ורב הונא בר יהודה הקשה לרבא ממה ששנינו בקינים שאם התערבה חטאת בעולה או עולה בחטאת אפילו אחת ברבוא ימותו כולם ודוקא בכהן שבא לשאול אך אם הכהן לא נמלך ועשאן למעלה מחצה כשר ומחצה פסול, וכן אם עשאן למטה מחצה כשר ומחצה פסול ואם עשה אחת למעלה ואחת למטה שניהן פסולות שאומרים שהחטאת נעשתה למעלה והעולה נעשתה למטה א"כ כתוב להדיא שאם הקריבו התערובות קרבו, אלא יש לומר שזה תלוי אם בעלי חיים נדחים, ורבא דיבר למ"ד שבעלי חיים נדחים והמשנה שם דברה למ"ד שבעלי חיים לא נדחו, ויש להקשות שבמה שכבר נשחט לכו"ע יש דיחוי,

דף עד ובכ"ז שנינו שאם התערב אבר בעלי מום באברי שחוטים לר"א אם הקריבו כבר את הראש של אחד מהם ניתן להקריב את השאר, ויש לומר שר"א סובר כחנן המצרי שאומר לגבי שעיר הנעשה בפנים שמת השעיר השני ואף אם הדם כבר בכוס יכול להביא שעיר אחר לזווג לו.

ר"נ אומר בשם רבה בר אבוה בשם רב שאם התערבה טבעת של ע"ז בק' טבעות ואחת מהן נפלה לים הגדול הותרו כולן שתולים שהאיסור הוא שנפל, ורבא הקשה ממה ששנינו במשנתנו שאפילו התערב באחד מריבוא ימותו כולן ולכאורה כשמת אחד מהם נאמר שהמת הוא האיסור וכל השאר מותרים, ור"נ אומר שרב סבר כר"א דלעיל שאם קרב הראש של אחד מהם יקרבו כולם, אך קשה שר' אלעזר אמר שר"א מתיר רק להקריב שנים שנים אך לא להקריב אחד אחד, אמר ר"נ שאכן רב מתיר למכור רק שתי טבעות יחד.

רב יהודה אומר בשם רב שאם התערבה טבעת של ע"ז בק' טבעות ופרשו ארבעים לצד אחד ושישים לצד אחר אם פרשה אחת מהארבעים היא לא אוסרת ואם פרשה אחת מהשישים היא אוסרת, ולכאורה קשה מה ההבדל שאם נאמר שתולים שהאיסור לא בארבעים כי הוא נשאר עם הרוב א"כ גם כשפרשה אחת מהשישים נאמר שהאיסור נשאר

לרוב, אלא יש לבאר בדברי רב שאם פרשו כל הארבעים מותרות ואם פרשו כל השישים הן אסורות, וכשרב יהודה אמר את זה לפני שמואל הוא אמר שאין לדמות את כל האיסורים לע"ז שספיקה וספק ספיקה אסור עד סוף העולם, ויש להקשות ששנינו שספק ע"ז אסורה וספק ספיקה מותרת שאם נפל כוס של ע"ז לאוצר מלא כוסות כולם אסורות ואם פרשה אחת מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרים, ויש לומר שנחלקו בזה תנאים ששנינו שר' יהודה אמר שרימוני באדן אוסרים בכל שהן שאם נפל אחד מהם לריבוא מריבוא לריבוא אסורים, ור"ש בן יהודה אמר בשם ר"ש שבנפלו לריבוא אוסרים ואם נפל מהרבוה לשלושה ומשלושה למקום אחר מותרים, ויש לדקדק כמו מי סבר שמואל, הרי ר' יהודה אסר גם בשאר איסורים ור"ש התיר אף בע"ז, ואין לומר שר"ש התיר רק ברימוני באדן ולא בע"ז א"כ קשה כמו מי סוברת הברייתא שבע"ז ספיקה אסור וספק ספיקה מותר, ויש לומר שהברייתא הזו כדעת ר"ש שר"ש התיר גם בע"ז ושמואל סובר כר' יהודה בע"ז וכר"ש בשאר איסורים.

יש להקשות בדברי ר"ש שאם נפל לשלושה ומשם למקום אחר מותרים ולכאורה אם נפלו לשלושה מותר כי יש רוב היתר גם בנפל לשנים יש רוב היתר, יש לומר שאכן נפל לשלושה הכוונה שלושה והוא, ועוד י"ל שמה ששמואל אסר בע"ז זה כדעת ר"א שאסר ספק ספיקה.

ר"ל אומר שאם התערבה חבית של תרומה בק' חביות ואחת נפלה לים המלח הותרו כולם שתולים שהאיסור הוא שנפל, וצריך לחדש את דברי ר"נ בע"ז ואת דברי ר"ל בתרומה שאם היינו שונים את דברי ר"נ היינו אומרים שבנפל מתירים רק בע"ז כי אין לה מתירים אך בתרומה שיש לה מתירים להמכר לכהנים לא נתלה שהתרומה נפלה ואם היינו שונים את דברי ר"ל היינו אומרים שרק בתרומה תולים כי ניכרת נפילת החבית אך בטבעת שלא ניכרת נפילתה לא נתלה שהאיסור נפל.

רבה אמר שר"ל התיר רק חבית שניכרת נפילתה אך תאנה שנפלה לא נתלה שהתרומה נפלה ורב יוסף אומר שגם בתאנה כמו שנפילתה בהיתר אוסרת כך בעלייתה נתיר את השאר.

ר"א אומר שאם נפלה חבית של תרומה בק' חביות פותח חבית אחת ומוציא ממנה כשיעור הדימוע ושיתה, וכשאמר רב דימי שמועה זו אמר ר"נ שהוא רואה כאן גמיעה ושיתה א"כ לדבריך באיזה אופן אסרו חביות סתומות אלא ר"א אומר שאם נפתחה אחת מהן נוטל ממנה כדי דימוע ושיתה.

ר' אושעיא אומר שאם התערבה חבית של תרומה בק"נ חביות ונפתחו מאה מהן נוטל מכל אחת כדי דימוע ושיתה והשאר אסורים עד שיפתחו מעצמם שלא אומרים שהאיסור הוא ברוב שכבר נפתח.

המשנה דברה על תערובת של בהמה שעשו בה איסור יש להקשות בטרפיפה שהתערבה אם היא נכרת שיוציא אותה ואם אינו מכיר בה מנין לו שהתערבה שם טריפה, ואצל ר' ינאי ביארו שמדובר שהתערבה שם נקובת הקוץ עם דרוסת הזאב ואי אפשר לזהות, ור"ל אומר שהתערב שם נפולה ויש

להקשות הרי ניתן לבדוק ויש לומר שר"ל סובר שאם הנפולה עמדה צריך שיעבור מעת לעת לדעת שלא נטרפה ואם הלכה צריך לבדוק, ר' ירמיה אומר שהמשנה מדברת התערבה בהם ולד טריפה וכו"א שאומר שולד טריפה אינו קרב, כל האמוראים לא ביארו כר' ינאי כי ניתן להכיר בין נקובת הקוץ לדרוסת זאב שבדרוסת זאב הנקב משוך ובנקובת הקוץ הוא עגול, וכולם לא ביארו כר"ל שהם סוברים שאם עמדה לא צריך מעת לעת ואם הלכה אינה צריכה בדיקה וכולם לא ביארו כר"ל שלא מסתבר להעמיד את המשנה כדעת ר"א.

המשנה אומרת שאם התערבו קדשים בקדשים יקרב כל אחד למה שהוא, יש להקשות הרי צריך סמיכה ורב יוסף מבאר שמדובר בקרבן נשים שלא סומכים אותו אך בקרבן אנשים אי אפשר להקריב כי הוא צריך סמיכה,

דף עה ואביי מקשה ממה ששנינו שאם התערב קרבן יחיד בקרבן יחיד או קרבן ציבור בקרבן ציבור או שהתערבו שיעיר נשיא עם שיעיר ציבור יתן ד' מתנות מכל אחד ואם נתן אחד מכל אחד יצא ואם נתן ד' מתנות מכולם יצא ורבי אומר שמשערים במתנה שאם יש בה כדי שני קרבנות כשר ואם לא פסולה, ולכאורה ביחיד מדובר כמו ציבור שהוא איש שיכול לסמוך, ורבא אומר שהברייתא הזו משובשת שכתוב בהמשך שכל זה כשהתערבו חיים אך אם התערבו שחוטים לא ומה ההבדל בין חיים לשחוטים, אלא הכוונה שדוקא כשהתערבו שחוטים כמו חיים שכל כוס בנפרד אבל אם בללו אותם יתן ד' מתנות לכולם ואם נתן מתנה אחת יצא, ורבי סובר שרק אם יש בה כדי לזה וכדי לזה יצא ואם לא פסולה, ויש להקשות וכי רבי סובר שצריך שיעור הרי שנינו שרבי אמר **עמוד ב** שלר"א הזאה אפר פרה כל שהוא מטהרת שהזאה אינה צריכה שיעור וכשרה גם כשמעורב בה פסול, יש לומר שרבי אמר לדברי ר"א, או שיש לחלק בין הזאת מי חטאת לנתינת דם במזבח.

רמי בר חמא אומר שלב"ש לא מאכילים בכור אף בזמן הזה לנדות ויש להסתפק מה הדין בתמורת בכור וכן לגבי הדין שבכור לא נשקל בליטרא יש להסתפק מה הדין בתמורתו, ורבא אומר ששנינו שבכור ומעשר משהומו עושים תמורה ותמורתם כיוצא בהם.

רמי בר חמא מסתפק מה הדין אם התפיס בכור לבדק הבית אם ניתן לשקלו בליטרא האם עדיף הרווח של הקדש או שעדיף לא לזלזל בכור, ור' יוסי בר זבידא הוכיח ממה ששנינו במשנה שאם התערבו בכור ומעשר ירעו עד שיסתאבו ויאכלו בכור ומעשר, ולכאורה הכוונה שלא ישקלו בליטרא, ורב הונא ור' חזקיה תלמידי ר' ירמיה חילקו שבמשנה התערבו שתי קדושות בשתי גופים אך בהתפיס בכור לבדק הבית זה שתי קדושות בגוף אחד, ור' יוסי בר אבין מקשה וכי אם אדם יתפיס בכור להקדש שישתמשו גם בגיזתו ישמעו לו, אך יש לחלק שלא ישמעו לו לעבור על דברי תורה אך להשקל בליטרא זה לא איסור תורה, אלא אומר ר' אמי שהכהן הקדיש רק מה שיש לו והיינו בלי הצמצום של המשקל.

של נדבה צריך קמיצה, ואם נאמר שיקמוץ הרי אם הוא מצורע יהיה חסר מהשמן ויש לומר שמוסיף מעט על הלוג כדי קמיצה כמו ששנינו שאם חסר מהלוג עד שלא יצק ימלאנו, ויש להקשות שצריך להקטיר את הקומץ ואם יקטיר אותו אחר מתן שבע זה יהיה שיריים שחסרו בין קמיצה להקטרה שלא מקטירים עליהם את הקומץ ואם יקטיר קודם מתן שבע הוא יעבור על האיסור שכל שממנו לאישים הרי הוא בכל תקטירו, ורב יהודה בן ר"ש בן פזי מבאר שיכול להעלותו לשם עצים כמו ששנינו שר"א אומר לשם ריחניחוח אין אתה מעלה אך אתה מעלה לשם עצים.

המשנה אומרת שחטאת ואשם לא מתערבים שהם ניכרים ולכאורה כמו שהם ניכרים כך חטאת ועולה לא יתערבו שחטאת היא נקבה אך יש לומר שיש שעיר נשיא שהוא זכר, אך יש לומר שאשם ניכר שהוא צמר ושעיר הוא מהעזים, ויש להקשות שגם פסח ואשם ניכרים שזה בן שנה וזה בן שתיים יש לומר שיש אשם נזיר ומצורע שבאים בן שנה, ועוד יש לומר שיש בן שנה שנראה כבן שתיים ויש בן שתיים שנראה כבן שנה.

משנה אם התערב אשם בשלמים ר"ש סובר ששניהם ישחטו בצפון ויאכלו כחמור שבה בזמן אכילה, אמרו לו שלא מביאים קדשים לבית הפסול למעט זמן אכילתם, אם התערבו חתיכות בחתיכות של קדשי קדשים בקדשים קלים וכן הנאכלים ליום אחד בנאכלים לשני ימים יאכלו כחמור שבהם. **גמרא** שנה תלמיד לפני רב שאין לקחת תרומה בדמי שביעית כי הוא ממעט באכילתה וכשאמרו את זה לפני רבא אמרו לו שלכאורה זה לא כר"ש שסובר שמביאים קדשים לבית הפסול אמר רבא שגם ר"ש דיבר רק בדיעבד שהתערב אך לא לכתחילה,

דף עו והקשה אביי ששנינו לקמן שר' ישמעאל אומר שבכל הקרבנות הכהנים רשאים לשנות באכילתם צלויים שלוקים ומבושלים ולתת לתוכם תבליני תרומה ותבליני חולין, ולכאורה הוא מעט באכילת התרומה כזמן אכילת הקרבן, אמר רבא שאין להקשות מתרומת תבלין שהיא רק מדרבנן, ואביי מקשה ממה ששנינו שלא קונים תרומה בכסף מעשר כי הוא ממעט באכילתה ור"ש מתיר, ורבא שתק וכשאביי בא לפני רב יוסף אמר רב יוסף מדוע לא הקשת ממה ששנינו שלא מבשלים ירק של שביעית בשמן של תרומה כדי לא להביא קדשים לבית הפסול ור"ש מתיר אמר אביי הרי כבר הקשיתי מתבלין ורבא אמר לי שאין להוכיח מתרומת תבלין דרבנן וכן לא קשה מתרומת ירק שזה מדרבנן אמר רב יוסף לדברין צריך לשנות להיפך שאין לבשל ירק של תרומה בשמן של שביעית, אך בכל זאת לא קשה משם שהרי אביי הקשה מהמשנה של תערובת ורבא ענה שר"ש מודה שלכתחילה אין למעט באכילת קדשים וא"כ רבא יכל לתרץ גם כאן שכבר התערב השמן בירק, ואם המשנה דברה כשהתערב א"כ מדוע רבנן אסרו כי יש תקנה לתערובת אשם ושלמים ברעיה וא"כ אצלינו זה דומה להתערבו חתיכות בחתיכות שאין תקנה אחרת וגם רבנן מודים שיאכלו כחמור שבהם, ויש לומר שבבישול ירק בשמן יש תקנה בסחיטה, ורב יוסף סבר שזה לא תקנה שאם יסחוט היטב הוא יפסיד בשביעית ואם יסחוט מעט התערובת נשארה, ואביי מוכיח ממה ששנינו בספק מצורע מוחלט שאמר ר"ש שיכול להביא את האשם עם הלוג ולהתנות שאם הוא היה מצורע זה אשמו וזה לוגו **עמוד ב** ואם לא האשם הוא שלמי נדבה והאשם טעון שחיטה בצפון ומתן בהונות וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ונאכל ליום ולילה, א"כ ר"ש אמר שלכתחילה מביאים קדשים לבית הפסול, ויש לומר שצריך לתקן את הספק מצורע, אך קשה שאמנם יש תקנה לאשם אך מה יעשה עם הלוג הרי אם יתנה שהוא יהיה נדבה הרי שמן